

ΕΤΟΣ Α!

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ. ΤΗ. 2 Σεπτεμβρίου, 1884.

ΑΡΙΘ. 29.

Η αρχή μας είναι να
στηλιτεύουμε τα χακά.

Η αρχή μας είναι να
στηλιτεύουμε τα χακά.

ΒΟΥΚΙΝΟ ΠΟΥ ΘΑ ΒΟΪΖΗ ΑΠ' ΑΝΑΤΟΛΗ ΣΕ ΔΥΣΙ.
ΤΑΙΣ ΗΑΓΑΝΙΑΣ ΘΕ ΜΑ ΦΑΛΗ, ΚΑΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΘΑ ΒΟΥΡΔΟΥΜΙΝΗ

ΤΟ ΒΟΥΚΙΝΟ

Τιμᾶτος λεπτὰ 10.

Τιμᾶται λεπτὰ 10.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Καθ' έξαυ: διὰ τὴν Έλλάδα Φρ. 5.

Διὰ τὸ Εξωτερικὸν Φράγκα. 8.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΕΠΙΝΟΙΑ ΚΛΕΙΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΦΟΝΗ
ΜΟΥΣΙΚΗ ΛΙΓΟΥΡΙΟΥ

Ο ΨΕΥΤΟΜΠΟΥΛΟΣ Τρεχάτε παιδιά !! -- Σ τὸ φουγὸ !! πυρκαϊά !!!

Ο Ψευτομπούλος.

Ἐτ’ ἄλογό μου καβάλλα πετάω
Καὶ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι κρατῶ,
Στὴν φωτιὰ σὰν λοντάρι (!!) ἐμβαίνω
Τὸν καθέναν κλοτζόπατῶ.

Εἶμαι Μπούλος, τὸ ξέρει ὁ κόσμος,
Παλικάρι τοῦ Πάντοι θρασὺ,
Κορδομένος σὰν θγαίνω στὸν φόροι
Τρέμει ὁ κόσμος, δὲν πίνει κρασί.

Μὲ φοβοῦνται παιδιά, μπογιατζῆδες.
Οὐδὲν κλέφταις καὶ δλ’ οἱ κουτοί.
Τρέμουν δλοι... σιδὲ τούς κολλάει
Τὰ μουστάκια σὰν στρίφω... τοι.

Εἶμαι ἄρχωντας χώρις κατρίνι,
Τῆς περοῦκας παιδὶ παλαβή,
Εἴμαι δεσφάλεια, εἶμαι δεσκής
Καὶ φορῶ τὸ καπέλλο στραβό.

Κουρασμένος τὸ βράδυ πηγάίνω
Καὶ φουστάνι α τριγύρω ζητῶ
Στε' Οδρηζ—χριστιανῆς τὸ κονάκι,
Μπάινω—θγαίνω καὶ χάρις αἰτῶ.

Σ. Σ. Β. Εἴνα μέρος γιὰ σήμερα ψάλλω
Ἀπ’ τοῦ μπούλου ταῖς παλλικαρισταῖς
Σ’ ἄλλο φύλλο θὲ νὰ τὸν στολίσω,
Θὰ τὸν βάλλω ταῖς πομιντοριαῖς.

Τρεχάτε παιδιά!! στὸ φουγὸ!
πυρκαϊū!

Τρεχάτε τὶ ἔπιασε φωτιὰ ἔνας φουγὸς ἐν τὸν Κίνα,
Τρεχάτε ζῶστε τὸ σπαθὶ¹
Πάρτε τὴν πότη πα σας κι’ δρθοι.
Τρεχάτε! θὰ καῦμε!

Πάγιτοῦ καπνὸς (πόμαγιεριά) τὴν πόλιμας σκιάζει
Κ’ ἑγὼ καβάλλα τρέχ’ ἐμπόρδες
Καὶ στολισμένος σὰν γαμπρός
Φωνάζω! διατάζω!
Τρεχάτε, τρεχάτε! μεγάλοι, μικροί
Ἐμπόρδες τὴν ἀντλία καὶ βῆμα μαχρύ.
Καὶ βῆμα μαχρύ. (δι;)

Τρεχάτε, παλικάργια μου, τὴν πυρκαϊū νὰ σένε;
Πήγατιν’ ἐμπρὸς, τοῦ λὲν’ ἐσὲ
Ἐμεῖς θὰ πιοῦμε, ζνα κρασί
Κ’ ἔπειτα θὲ νὰ λθούμε.
Ἐστὶ τὸν πέργεις τὸν μισθὸ κ’ ἐμεῖς ψωμοζητοῦμε,

Τὶ δὲν μᾶς δίνουνε παρὰ
Καὶ σὺ, σιδὲ Μπούλε φουκαρᾶ,
Τὴν πρώτη μουνεδιάζεις.

Τρεχάτε, τρεχάτε! — Δὲν τρέγεις έσύ;
Ἐμπόρδες τὴν ἀντλία! — Θὰ πιοῦμε κρασί.
Θὰ πιοῦμε κρασί. (δι;).

Κ’ ὁ Μπούλος μόλις ἀπουπε, πῶς φουκαρᾶ τὸν κρά-
[ζουν]

Θυμόνει, θύγανε τὸ σπαθὶ,
Καὶ θήθελε ν’ ἀποκριθῆ
Μὲ διπλαριάς στὴν ράχη.

Άλλὰ σὰν ητανε πολλοὶ τὰ μέτρα του ἐπῆρε
Κ’ ἀρχισε νὰ παρακαλῇ,
Νὰ λέγῃ, εἴσασθε καλοὶ
Κ’ ἀκολουθήσετέ με.
Τρεχάτε, τρεχάτε! μεγάλοι μικροί
Ἐμπόρδες τὴν ἀντλία καὶ βῆμα μαχρύ
Καὶ βῆμα μαχρύ. (δι;).

Κ’ ἀφοῦ ἀποφασίσανε νὰ τρέξουν νὰ σένεσουν,
Βάνονται δλοι, στὴν σειρά,
Κ’ ἔχουν ἐμπόρδες τὸν φουκαρᾶ
Καὶ τρέχουν σὰν καῦμοροι

Γιατὶ σὰν δὲν ἔχουν παρῆ, οὖτ’ ὅρεξι δὲν ἔχουν
Σὰν τὸν μισθὸ δὲν πέρνουνε
Κτυπηοῦνται, παρχέρουνε
Τρεχάτε, τρεχάτε! — Δὲν τρέγεις έσύ;
Ἐμπόρδες τὴν ἀντλία! — Μὰ πάρτην έσύ.

Σ. Σ. Β. Εἶχουνε δίκηρο οἱ δύστυχοι-παράδεις; σὰν δὲν
[ἔχουν]
Νὰ μήν ἀκοῦν διαταγαῖς, νὰ κάνουν τὴν δουλειά
[τους].

Γιατὶ ὑποχρεώνονται ἐδῶ κ’ ἔκει νὰ τρέχουν
Γιὰ νὰ ζητοῦν εἰς δάνειον, νὰ βρίσκουν τὸν μπελά
[τους]
Πληρώσατέ τους τακτικὰ καὶ μήν τους διστερῆτε
Τὸν ἄρτον τους, τὸν κόπον τους, ὑπηρεσία νὰ λδῆτε.

Καβαλιεράτο δῶστε του.

Κερκύρας ἀντιπρόσωποι,
Ποῦ τρέχετε, ποῦ πῆτε;
· Κ’ ἀπ’ τὴν σπηλὴν ώσαν στραβοί
Αἴώνια περνάτε;

Δὲν βλέπετε τὶ γίνεται
Κάτου τὸ Γεονομεῖο,
· Οποῦ τὰ οὐραζέσθασα,
· Ος τὸ ταχυδρομεῖο;

Βρὲ, τὶ κλητῆρες πήγανε,
Τὶ ναύταις, τὶ παπάδες,
Βρὲ, τὶ Μπαταγνιοπολίτιδες
Καὶ πόσοι μ.

Μὰ δὲν ἐστάθη δυνατόν
Τοῦ ἀνθρώπους νὰ ἐμποδίσουν
Γιατὶ στὸν πρὸς κα πίτηδες
Πήγαν νὰ κατου

Ματαίως κοπιάζετε
‘Ο κόσμος δὲν ὑποδέιται
‘Σὲν’ εἶνα μέρος πάντοτε
Μάθη νὰ κατου

· Αν θέλετε νὰ πούσετε
Τὸ σύστημα αὐτὸ
Καβαλιεράτο δῶστε του
Νὰ γίνη πλειώ σωστό.

Σ. Σ. Β. Εἴτημερα πρέπει νὰ εὐχαριστήσω καὶ
ὅλους ἐκείνους ποῦ μοῦ ἔστειλαν ἐπιστολαῖς πα-
ρακαλοῦντες νὰ περίσσω εἰς τὸ «Βούκινο» τὰ
γραφόμενά τους. Λοιπόν

· Αοιθ. 1.

Ἄξιότιμε κύριε Συντάκτα κ. τ. λ
Λαμβάνω τὴν τιμὴν (τιμὴ δική μου) νὰ πα-
ρακαλέσω ύμᾶς ὅπως ἐν ταῖς στήλαις τῆς ἐψηφίσης (!) ποῦ μελετᾶς ὅλα τὰ ζητήσατα βε-
θεία καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας τὰς ὅποιας γνωρί-
ζεις καὶ εἰς ἐκείνας ἀκόμη ποῦ δὲν γνωρίζεις,
καὶ εἰς τὴν ἀστρονομίαν καὶ ζέρω ἐγώ ποῦ ἀλ-
λοι; Πιστεύομεν δτι θὲ τελειώσῃς νὰ συμφωνή-
σης μὲ τὸν Λάμπρον μὲ τὸν ὅποιον εἰς τὴν
ἀρχὴν διεφύνησες. Σοῦ τὸ εὐχόμενα, κυρία κρέ-
μα, (εἰσι λέει δτι εἶναι καὶ αὐτὸς κρέμα τύρα)

· Ολος Πρόθυμος
(καὶ ὑπογράφαρά)

· Εἰς τὸ φύλλον 1004 τῆς ἐφημερίδος «Φωνῆς»

τῆς 17 Αὐγούστου 1884 ἐδιαβασα μίαν ἀπάν-
τησιν τοῦ ἐξακουσμένου μεταξὺ τῶν σοφῶν ποῦ
γνωρίζουν τὰ συμβολικὰ γράμματα καὶ ταῖς ἀρ-
χαῖς γλώσσαις, τοῦ σοφοῦ λέγω, Σ. Παπαγεωρ-
γίου, τοῦ μεγαλού ἐκείνου τῆς κρέμας καὶ καθη-
γητοῦ ποῦ τὰς 25 Μαρτίου μᾶς εἶπεν, δρῦτα
καὶ φτάσα, δτι ήμει; οἱ Ἑλλήνες δὲν ἐλευθερωθή-
καμεν μὲ τὸ αἷμά μας, ἀλλὰ μᾶς ἐλευθερωσαν
οἱ ζένοι, ἐδιάβασαν λέγω μίαν ἀπάντησις (ιδὲ ξέ-
ρω, βρὲ ἀδελφὲ, ποῦ τὴν ἐδιάβασες) εἰς ἐνα τζ-
ητημα ποῦ ἀπὸ καιρὸν ἐφάνησε μεταξὺ ἐκείνου τοῦ
ἀρχαιολόγου ποῦ μία φορὰ ητανε μπαρατεστατον τοῦ επεν-

· ΤΑΚΟΥΡΑΔΗΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τὸν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος ποῦ προβατοῦμεν τόσον
ἄσχημα ἔγραφον τὴν γλῶσσαν ὡτε μποροῦμεν
νὰ εἰποῦμεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε Ἑλληνικὴ γλῶσσα
καὶ εἰς τοῦτο ἐβοσιτηκεν εἰς μίαν μετάφρασιν
ἐνδὲ ζένου, Βενετζιάνου μοῦ φαίνεται. Ο θαυμα-
στὸς Ἑλληνιστὴ καὶ καθηγητὴς μας Παπαγεω-
ργίου ἔκαμε τότε μίαν παρατήσην εἰς τὸν Δάμ-
προν καὶ τοῦ ἔλεγεν, ὅτε ἀφέντη, δὲν εἶναι ἔτοι
εἶται πολὺς αὐτηρῆς εἰς τὴν κρίσιν σου, διότι
ἀπὸ μίαν μετάφρασιν δὲν εἶναι δίκαιον νὰ δικά-
σης τὴν ἐν γένει κατάστασιν τῆς γλώσσης
καὶ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς Ἐπτάνησον. ΜΕΓΑ-
ΛΟ, εἰχε δίκαιον, φρίτατε Θεολόγες, νὰ μὴ συμ-
φωνήσῃς μὲ τὸν . . . (δὲν κατελαμβάνω τὶ λέει
καὶ ἄλλοτε γράψε καθαρότερα) εἰς τὰς ἀρχαιό-
τητας Δάμπρον διότι εἶχεν ἀδικον. Μὰ σήμερα,
ἄριστε Λατινιστὴ καὶ διπλοτέρανε, (τ’ ἀσουσ
καὶ τοῦτο) πῶς τὴν ἔπαθες καὶ συμφωνεῖς; μὲ τὸν
ἀγαπημένον σου Δάμπρον, λησμόνησα; διότι πρὸ
καιροῦ περὶ αὐτοῦ ἔγραψε; καὶ ἔργεσαι εἰς καν
τραδίτσια διότι γένει τὸ σένον; Σήμερα
βγαίνεις καὶ μᾶς λέεις; Εἶναι τοιχύτα Ελληνικὴ
ἔγνωσκον αἵ προσοντες τοῦ τόπου, (έννοων τὸν
γερουσιαστὰς καὶ πολιτευτὰς τοῦ τόπου) τὶ νὰ ὑ-
ποθέσωμεν περὶ τοῦ λαοῦ; Οτι πάει νὰ πὴ δὲν
ἔγγνωριζον εἰς τὴν Ἐπτάνησον ἐν γένει τὰ Ελ-
ληνικὰ καὶ ἔτσι συμφωνεῖς; μὲ τὸν Δάμπρον τὸν
ὅποιον κατεδίκασες. Δὲν ποῦ φίνεται κ. καθη-
γητὴ ποῦ εἶναι μία κοντρατιτποιόν, ποῦ
θυμαζομεν πῶς τὴν ἔπαθες; σὺ, ὁ μεγάλος φι-
λόσοφος (!) ποῦ μελετᾶς ὅλα τὰ ζητήσατα βε-
θεία καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας τὰς ὅποιας γνωρί-
ζεις καὶ εἰς τὰς ἀρχαῖς μου). Πεποιθώς δτι θέλετε λά-
βεις ταύτας ὅπερες καθόσον οὐδὲν τὸ ὑδριστικὸν
ἔχουσι διατελῶ μετὰ τῆς προσκούσης ὑποληψίας
· Ολος Πρόθυμος

(καὶ ὑπογράφαρά)

· Εἰς τὸ φύλλον 1004 τῆς ἐφημερίδος «Φωνῆς»

τῆς 17 Αὐγούστου 1884 ἐδιαβασα μίαν ἀπάν-
τησιν τοῦ ἐξακουσμένου μεταξὺ τῶν σοφῶν ποῦ
γνωρίζουν τὰ συμβολικὰ γράμματα καὶ ταῖς ἀρ-
χαῖς γλώσσαις, τοῦ σοφοῦ λέγω, Σ. Παπαγεωρ-
γίου, τοῦ μεγαλού ἐκείνου τῆς κρέμας δρῦτα
καὶ φτάσα, δτι ήμει; οἱ Ἑλλήνες δὲν ἐλευθερωθή-
καμεν μὲ τὸ αἷμά μας, ἀλλὰ μᾶς ἐλευθερωσαν
οἱ ζένοι, ἐδιάβασαν λέγω μίαν ἀπάντησις (ιδὲ ξέ-
ρω, βρὲ ἀδελφὲ, ποῦ τὴν ἐδιάβασες) εἰς ἐνα τζ-
ητημα ποῦ ἀπὸ καιρὸν ἐφάνησε μεταξὺ ἐκείνου τοῦ
ἀρχαιολόγου ποῦ μία φορὰ ητανε ἔκλογη καὶ τοῦ επεν-

· ΤΑΚΟΥΡΑΔΗΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΦΤΟΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ ΣΥ Υ Ζ Φ 5.0023

ΤΟ ΒΟΥΚΙΝΟ

πολο, δηλαδή, δὲν καταδέχομαι νὰ βάλλω τὸ χέρι μου μέσα εἰς ἐκείνην τὴν κάλπη, η̄ δόπια εἶναι λαζαρωμένη ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Αγού. Λοιπὸν τὶ περιμένεις, ἐσὺ ἀπὸ αὐτὸν τὸν μεγάλον καθηγητὴν δὲ διπλοῖς ἔγινε στενὸς συγγενῆς τοιούτου περουκόνου; Κάμρια φορὰ θὰ ἰδῃς νὰ γράψῃς εἰς οἱ Ἐπτανήσιοι ιμβριχ δῶλοι Βενετσιάνοι. Άς διαβάσῃς διμως εὐτὸς δισφώτετος καθηγητῆς τὸ τι ἔγραψε εἰς τὸν «Φιλόπατρο» περὶ καταγωγῆς τῶν ιωατέρων Κερκυραίων δ. κ. I. Ρωμανὸς (ἄν δὲ μὲ ἀπετέξης η̄ μνήμη). Τὸ πῶς τώρα τὴν ἐπαθε δισφὸς καθηγητῆς καὶ εὑρέθη εἰς καν τραπεζὴν ἀπὸ τὸν ἔχυτόν του, εἶναι εὐκολό πρᾶγμα νὰ τὸ ἐννοήσῃς ἀπὸ τὰς παροιμίας εἰς σαν μὲ στραβόνες κοιμηθῆς τὸ ἀποταχνὰ γκαλδίζεις—καὶ εἴλες μου μὲ ποτὸν συναναστρέψεις νὰ εοῦ εἰπώ πιλος εἰσαι.

Ἐκείνος διαγράμματος παππαδοκαλόγερος δὲ ποτὸς δειν διαβαζῇ κανεῖς χίλια λάθη ἀνοίξεις τὸ ίδρεολόγιο του καὶ εἰπεῖς δὲις δισφής συντάκτης τοῦ «Βούκινου» εἶναι ἀτιμος γῑ αὐτὸν καὶ ἔγω τοῦ λέων δὲις εἶναι ἀτιμωτατίσμος καὶ τοῦ τὸ ἀποδείχνω. Μὰ, μωρὲ μασκαρᾶ πατειντάς, γιατὶ δὲν ἔρχεσαι εἰπεῖς παρουσίας μου νὰ μὲ ίδρεος γιὰ νὰ σου δεῖξω ἔγω πῶς κάνουν . . . οἱ τίμιοι ἀνθρωποι, ἀτιμο μούζουνε; Δὲν θυμάσσει, μωρὲ ζεχατίλα, δὲις μίαν φορὰ ποὺ ἀδιάτοζες διτὲν νὰ εἰπῆς προνοίας εἰπεῖς πορνίας, γαλδαρε; Δὲν διορθώνεις τὴν διαγωγή σου, γιὰ νὰ μὴν μὲ κάμης νὰ κέμω φεζίλι; Εστὲ ἀπιστος, μωρὲ, καὶ ἀνήθικος καὶ γῑ αὐτὸν βγάντες ἀπὸ μέσα σου τέτοια . . . Θέλεις νὰ σου εἰπῶ δημοσίᾳ ποτὲ φρυγτά σου ἀρέσουν καὶ ποιά πάστα; Δὲν ἔχω κάμρια δυσκολίας, ἀλλὰ τότε θὰ φέρω πάρχ μεγάλο σκάνδαλο. Δὲν φταίς διμως, ἐσύ, φταίεις ἐκείνο τὸ Ζωοτοπιο-τικό, ποὺ σὲ δέχεται εἰς τὸ γαμπινέ το του καὶ σου συγχωρεῖς νὰ μιλήσε μὲ τέτοια ἀτιμηγλώσσα. Μοῦ δίνει καὶ αὐτὸν τὸ εὐχαριστῶ, διδίτι δὲν έγραψε τίποτε ἐναντίον του ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ξέρω καὶ ἀπὸ ἐκείνη ποθὲ μοῦ εἰπάνε γιὰ κακτούς διαχείρισες. Σιγά, σιγά καὶ τὰ κουβεντιά-ζουμε καὶ μὲ αὐτό.

Μία φορὰ καὶ ένα καιρό δισφευτὴς Κ. έγραψε πρὸς τὸν θυλευτὴν Π. τὴν ξένης ἐπιστολὴν.

Ἐπικαὶ καὶ θυκατες τῆς πασχούσης δυγείς; μεν δὲν δύναμαι νὰ περιερεθῶ εἰς τὴν προσεχῆ σύνοδον τῆς Βουλῆς διὰ ν' ἀγορεύειν σωδια τεθτο πρεστομάσσου εὖν ἀγορεύεις Σ. Σ. Β. Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν του εἰμπορεύετε νὰ ἐννοήσετε σαν τι ἀγόρευεις θὲ γάκανε. Βουλευτικὴ ἀγρυμματοσύνη καὶ τῶν γονέων, δηλαδής

διτες, ηγουν, διμως ἐπειδήτες ντοῦγκε καὶ Βεραμέντες ρήτωρες, σοῦ λέει ἄλλος.

Καὶ μία Veduta ἀπὸ τὸ Μοντονάριο τοῦ Γκέγκα

Ἐνας σγοῦμπος(καμπούρης) ποῦ λέει ποῦ τὸν ἀγαπᾶνε τὰ κορίτσια ἔνεκας τῆς σγοῦμπας του, λέει εἰς τὸ ένα κορίτσι. Ότι εἰσθαι βιούχ οὐδεὶς τὸ ἀρνεῖται, ἄλλ' δὲις μαδ ἐλκύεις τὴν καρδίαν βιοβιότατα δῶλος δισφής τὸ λέγει. Καὶ ένα ἄλλο κορίτσι του δίνει μία πομιντοριά τὸν καπέλλο. Καὶ δισφής προσθέτει· Μὰ εἶδα καὶ μπαίγνια, σγοῦμπα μαλαμάτικα.—Tableau de Koukougherien.

—A vollo—

Ο Ασμπρὸς—ἄδης δισφής χαμηλότερος διμιλῶν Ιταλικὰ εἰς μίαν δισποσύνην ποῦ ήτον σιμάτου.

Signorina domine, vien aquazi, νιοε πονστιο Italineshi, domine;

Κύριε Νομάρχη.

Ἐπληρωφρύθικα γιὰ μία ἄλλη σπουδαία ὑπόθεσι. Ἐνας φτωχὸς γραμματοδιδάσκαλος ἀπὸ τὸ Γόρου είχε νὰ λάθῃ ἀπὸ τὸν δημονὸν Ακρολοφιτῶν δύο ἀντάλματα ἀπὸ τὰς μισθοδοσίας του τεῦ 1882 καὶ 1883 καὶ ἐπειδὴ ήτον ἀδύνατον νὰ πληρωθῇ αὐτὸς δισφής ἀνθρώπος, ἀποράσσεις νὰ παρουσιασθῇ ἀμπροστά σας καὶ ἔτοις σᾶς ἔκαμε γνωστὸν τὴν δυστυχίαν του, καὶ ἔτοις τὸν εὐσπλαγχνισθήκετε καὶ ἰδιατάξεις, ὡς πρόεδρος τῆς διαχειριστικῆς ἐπιτροπῆς, νὰ πληρώσουν τὸ ένα ἀπὸ τὰ δύο ἀντάλματα, καὶ τοῦ ἔγινε ἀμέσως τὸ σχετικὸν ἔνταλμα, ἀλλὰ, λένε η̄ κακαὶς γλώσσαις (ιγώ διμως δὲν τὸ πιστεύω μπορεῖ νὰ ήνωι διπως λένε καὶ μπορεῖ νὰ μὴν ήναι), δτι κακοὶς ἀνώτερος ἀπὸ τὴν ἐπιτροπή σας σᾶς ἔκαμε ν' ἀνακαλέσετε τὸ έγγραφον καὶ νὰ κάμετε ἄλλο νὰ τοῦ δώσουν τὰ μιτά ἀπὸ διτι μποράσσεις διότι, λέει, ἐπρεπε νὰ τοὺς δρωτήσετε διὰ νὰ εὐχαριστήσετε αὐτὸν καὶ τοὺς φίλους του. Εγώ ημα ἐπληρωφρύθικα ἀπὸ τὴν ἀνωνύμοθεσι, νὰ σου εἰπῶ τὴν ἀλήθεα, κύριε Νομάρχη, μοῦ κακοφάνηκε, διότι δὲν ἐπίστεια διτι εύρεσθε ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς.

“Εκτακτος εὐκαλύρια.

Τέλετης ἐπιβατότητας εἰναι ἀδελφῶν Καντζίζιο διὰ νὰ ἀγοράσσετε ὅλγα σώματα δικού εύρισκονται ἀκόμη ἀπὸ τα πλανά του Σελωνίδη καὶ τας φιλοσοφικὲς μελέτες του Πέτρου Βράττα τὰ δικοῖα πωλοῦνται εἰς μετρίας τιμάς.

Τυπογραφείον «Διθνά»